

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDR. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila ve věci

žalobce: S. L., nar. X., st. příslušnost Ukrajina
bytem X.

žalobkyně: T. L., nar. X., st. příslušnost Ukrajina
bytem X.

oba zastoupeni JUDr. Mgr. Uljanou Bondarevskou Kurivčakovou,
advokátkou,

sídlem U Prašné brány 1079/3, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, který spočíval ve vrácení žádostí žalobců o dočasnou ochranu podaných dne 26.8.2025, zaevidovaných pod č.j. OAM-0409897/DO-2025, a pod čj. OAM-0464894/DO-2025 pro jejich nepřijatelnost

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající v tom, že vrátil žalobci dne 26.8. 2025 jako nepřijatelnou jeho žádost o dočasnou ochranu, zaevidovanou pod č. j. OAM-0409897/DO-2025, byl nezákonný.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

- II. Zásah žalovaného spočívající v tom, že vrátil žalobkyni dne 26.8. 2025 jako nepřijatelnou její žádost o dočasnou ochranu, zaevidovanou pod č.j. **OAM-0464894/DO-2025**, byl **nezákonný**.
- III. Žalovanému **se přikazuje**, aby obnovil stav před vrácením žádosti o dočasnou ochranu ze dne 26.8. 2025, zaevidované pod č. j. **OAM -0409897/DO-2025**, a to nejpozději do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalovanému **se přikazuje**, aby obnovil stav před vrácením žádosti o dočasnou ochranu ze dne 26.8. 2025, zaevidované pod č. j. **OAM -0464894/DO-2025**, a to nejpozději do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- V. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení 16 224 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich zástupkyně, advokátky JUDr. et. Mgr. Uljany Bondarevské Kurivčakové.

Odůvodnění:

1. Předmět řízení.

1. Žalobci jsou občany Ukrajiny. Dne 26.8.2025 požádali v České republice o dočasnou ochranu podle zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaných invazí vojsk Ruské federace (lex Ukrajina). Tyto žádosti žalovaný označil jako nepřijatelné, neboť žalobci získali dočasnou nebo mezinárodní ochranu v jiném členském státě Evropské unie (ve Francii). Nepřijatelnost vyznačil přímo v tiskopisu žádostí.

2. Podání účastníků řízení a procesní vývoj věci.

2. Žalobou se žalobci domáhli vydání rozsudku, kterým by soud konstatoval, že zásah žalovaného byl nezákonný. Zároveň požadují, aby soud zakázal žalovanému pokračovat v porušování jejich práv a přikázal mu, aby obnovil stav před vrácením žádostí.
3. Žalobci v žalobě uvedli, že v době invaze žili jako rodina na Ukrajině. V důsledku invaze opustili zemi a po překročení hranic zamířili nejprve do Francie, z důvodu znalosti francouzského jazyka. Avšak ani po dvou letech pobytu se jim nepodařilo začlenit do společenského života, proto se rozhodli přestěhovat do ČR, kde žijí rodiče žalobkyně.
4. Žalobci opakovaně vyjadřovali svou vůli vzdát se dočasné ochrany ve Francii, avšak to právní řád v této zemi neumožňuje; DO končí pouze uplynutím doby její platnosti. Žalobci prohlašují, že v době podání žaloby nečerpají žádné sociální dávky ani sociální benefity. Žalobci v ČR mají zajištěno ubytování. V při vrácení žádosti žalovaný žalobci sdělil, že dle informace z databáze má žalobce již poskytnutou DO v Polsku. O tom žalobce dle jeho sdělení neměl žádné povědomí, v Polsku požádal pouze o identifikační číslo pro účely podnikání a netušil, že mu byla poskytnuta DO, žalobkyně, manželka žijící s ním ve společné domácnosti žádnou DO v Polsku nezískala.
5. Žalobci uvedli, že žaloba je přípustná. V této souvislosti odkázali na rozsudek Soudního dvora Evropské unie (SDEU) ve věci C-753/23, *Krasiliva* z 27. 2. 2025. K věci samé uvedli,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

že i když dříve skutečně získali dočasnou ochranu ve Francii, to neodůvodňuje shora popsany postup žalovaného, jelikož v současnosti dočasnou ochranou ve Francii sice disponují ale mají v úmyslu se jí vzdát. Domnívají se, že odepření registrace osoby podle § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina je v rozporu s prováděcím rozhodnutím Rady (EU) 2022/382,¹ resp. se směrnicí Rady 2001/55/ES,² neboť v rozporu s unijním právem nepřipustně rozšiřuje taxativně stanovené důvody pro vyloučení osob z poskytnutí dočasné ochrany. K těmto tvrzením poukázali zejména na recentní judikaturu správních soudů.

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě připustil, že žaloba na ochranu proti nezákonnému zásahu dle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), je v tomto případě přípustná, nikoliv však na základě čl. 29 směrnice Rady 2001/55/ES a § 17 lex Ukrajina. Žalovaný uvedl, že žadatelé jsou držitelé dočasné ochrany ve Francii, což si ověřil z platformy pro výměnu informací *Temporary Protection Platform*. O dočasnou ochranu zde požádali, aby zde získali pobytové oprávnění. Je tak irelevantní jejich námitka, že tato dočasná ochrana má pro ně pouze formální charakter.
7. K námitce, že pan žalobce a) nevěděl o udělení dočasné ochrany žalovaný uvádí, že žádost o udělení dočasné ochrany nejen v České republice, ale i v jiném členském státě se podává na formuláři, který žadatel stvrzuje svým podpisem. Pokud žalobce a) v žádosti něčemu nerozuměl, měl se zeptat příslušného pracovníka migračního úřadu v Polsku. Pokud by nerozuměl údajům uvedeným v žádosti či informacím sděleným ústně, měl využít svého práva na tlumočníka. Pak je třeba přihlédnout k tomu, že udělení dočasné ochrany je v případě kladného vyhodnocení žádosti stvrzeno vylepením vízového štítku do cestovního dokladu. Žalovaný má za to, že žalobce a) nemůže tvrdit, že nevěděl, že mu byla dočasná ochrana udělena v jiném členském státě EU.
8. K naplnění podmínky dané ust. § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina postačuje, jestliže žadatelé již dočasnou ochranu v některém ze států EU získali. Žalovaný postupoval přesně dle znění § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina, vrátil-li žalobcům jejich žádosti jako nepřijatelné. Přitom zopakoval ty samé argumenty, které již vícekrát snesl v jiných řízeních před zdejším soudem (např. v nedávné době v řízení pod sp. zn. 18 A 38/2025).

3. Posouzení věci.

9. Žaloba je včasná a přípustná [srov. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 174/2024-42, č. 4682/2025 Sb. NSS, z 3. 4. 2025].
10. O žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalovaný s tímto postupem ve vyjádření k žalobě výslovně souhlasil a žalobce s ním po poučení soudem nevyslovil nesouhlas. Nařídit jednání nebylo třeba ani kvůli dokazování. Soud si uvědomuje, že ve věcech, o nichž vede řízení o ochraně před nezákonným zásahem, žalovaný *zpravidla* nevede spis ve smyslu § 17 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, který by odrážel průběh správního řízení a sloužil jako podklad napadeného správního rozhodnutí, se kterým by se stěžovatel mohl seznámit dříve než v soudním řízení a reagovat na jeho obsah (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 10. 2023, č. j. 10 As 326/2022-88, a rozhodnutí v něm citovaná). Nyní posuzovaná věc však představuje výjimku z tohoto pravidla, jelikož podkladem pro

¹ kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana

² o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

rozhodnutí soudu je primárně tiskopis žádosti o dočasnou ochranu, který žalobkyně u žalovaného podala a který jí žalovaný zase vrátil. Obsah tohoto dokumentu je oběma účastníkům řízení z povahy věci dobře znám a posouzení důvodnosti žaloby záleží na zodpovězení právní otázky. Žalobci i žalovaný ve svých podáních argumentovali dohodou členských států o vyloučení článku 11 směrnice o dočasné ochraně. Tento dokument není součástí správního spisu předloženého žalovaným, avšak byl podkladem pro přijetí Prováděcího rozhodnutí (jde tedy o jeden z podkladů pro přípravu právního předpisu a do jisté míry o obdobu důvodové zprávy), soudu je jeho obsah znám z mnoha předchozích řízení o obdobných žalobách a mezi účastníky řízení není o jeho obsahu sporu. Soud má proto za to, že jím není třeba provádět dokazování, což potvrzuje veškerá dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu, jenž jej v řadě níže citovaných rozsudků v obdobných věcech opakovaně hodnotil, aniž by jím on nebo příslušný krajský soud v předchozích řízeních provedl dokazování.

11. Ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. může správní soud poskytnout tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky, aby žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byly zaměřeny přímo proti němu nebo v jejich důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byť jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (srov. rozsudek NSS č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS, ze 17. 3. 2008).
12. V projednávané věci jsou splněny první, druhá a pátá podmínka, neboť vrácení žádosti o dočasnou ochranu žalobcům pro nepřijatelnost představuje přímý zásah do jejich práv, a to bez ohledu na to, že jim již v minulosti byla dočasná ochrana udělena v jiném členském státě EU (ve Francii). Jde-li o hodnocení tohoto úkonu, zde lze vyjít z existující judikatury, podle které bránění v podání žádosti či její nepřijetí mohou představovat nezákonný zásah (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS č. j. 10 Azs 153/2016-52, č. 3601/2017 Sb. NSS z 30. 5. 2017). Čtvrtá podmínka testu je taktéž splněna.
13. Zbývá tedy posoudit, zda žalovaný postupoval v souladu s právními předpisy, pokud žádosti o dočasnou ochranu žalobcům vrátil jako nepřijatelné. Soud předesílá, že v nedávné době došlo k notnému judikатурnímu vývoji stran chápání institutu dočasné ochrany. V první řadě nelze opomenout rozsudek SDEU ve věci *Krasilov*, na nějž NSS navázal „dubnovou judikaturou“ v rozsudcích č. j. 5 Azs 273/2023-27, č. 4683/2025 Sb. NSS, z 1. 4. 2025 a č. j. 1 Azs 336/2024-42 z 3. 4. 2025, a již zmíněným rozsudkem č. j. 1 Azs 174/2024-42 z 3. 4. 2025. Tyto prvotní závěry pak převzaly i další senáty NSS (např. rozsudky č. j. 9 Azs 20/2024-37 z 8. 4. 2025, č. j. 2 Azs 271/2024-43 ze 17. 4. 2025, č. j. 10 Azs 4/2025-49 z 24. 4. 2025 a č. j. 5 Azs 217/2023-36 z 25. 4. 2025, a mnoho dalších).
14. Posléze reagoval i zdejší soud, který již zohlednil i navazující argumentaci žalovaného (např. rozsudky č. j. 10 A 6/2025-61 z 23. 4. 2025, č. j. 5 A 36/2025-38 z 30. 4. 2025, č. j. 10 A 42/2025-33 z 16. 5. 2025, č. j. 5 A 42/2025-39 z 20. 5. 2025, č. j. 18 A 22/2025-52 z 3. 6. 2025, č. j. 10 A 56/2025-39 ze 17. 6. 2025 a č. j. 18 A 49/2025-33 ze 17. 7. 2025. Rozhodující senát se s vyslovenými závěry plně ztotožňuje, resp. na nich nehodlá ničeho měnit. Proto z nich vychází a v podrobnostech na jejich precizní odůvodnění odkazuje. Níže uvedené pasáže bez dalšího přejal především z čerstvého rozsudku č. j. 18 A 38/2025-36 z 6. 8. 2025. Nevypovídá-li soud v tomto rozsudku adresně dílčí výtky žalovaného, je tomu tak pouze proto, že žalovanému jsou konkrétní odpovědi na jeho neutuchající polemiku Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

s dubnovou judikaturou známy již ze shora uvedených rozsudků, resp. i z mnoha dalších rozsudků v obdobných či skutkově takřka totožných věcech. Navzdory tomu, že žalovaný tyto závěry setrvale nerespektuje, soud nepovažuje za účelné, aby je v jejich celistvosti neustále opakoval.

15. Klíčovým zůstává, jakkoli se tomu žalovaný brání, že žádost osoby požívající dočasné ochrany na základě prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382, na něž této osobě vzniká nárok na základě čl. 8 odst. 1 směrnice Rady 2001/55/ES, není správní orgán oprávněn vrátit této osobě jako nepřijatelnou dle § 5 odst. 1 písm. c) nebo d) lex Ukrajina z toho důvodu, že tato osoba o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany požádala nebo jí bylo toto povolení uděleno také v jiném členském státě EU. Zjistí-li žalovaný při podání žádosti oprávněné osoby o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany, že tato osoba byla vedena v informačním systému členských států (*Temporary Protection Platform*) jako držitel povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě, je povinen takovou žádost přijmout, vést o ní řádné správní řízení dle zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, v jeho rámci poučit oprávněnou osobu o jejích právech a v návaznosti na její případná tvrzení, důkazní návrhy či jiné procesní kroky ověřit, zda jí povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany bylo jiným členským státem skutečně uděleno a zda dosud, ke dni rozhodování správního orgánu, trvá.
16. Soud proto přisvědčil žalobcům, že mohli dosáhnout na dočasnou ochranu již na základě toho, že splňují podmínky čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí. Žalobci tedy splňují výše uvedená kritéria pro přiznání dočasné ochrany ve smyslu prováděcího rozhodnutí: V opačném případě by jim ostatně dočasná ochrana ve Francii nebyla udělena. Udělení DO ve Francii žalobci tvrdí a žalovaný nezpochybnil. Svědčí jim tudíž i právo sekundární volby hostitelského státu, které nemohli realizovat pro zásah žalovaného, jenž jim podané žádosti vrátil jako nepřijatelné.
17. Na právě uvedeném nic nemění návrh nového „aktualizačního“ prováděcího rozhodnutí Rady z 13. 6. 2025, na který žalovaný poukázal ve svém vyjádření k žalobě, a stejně tak ani vlastní „aktualizační“ prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 z 15. 7. 2025, o prodloužení dočasné ochrany zavedené prováděcím rozhodnutím (EU) 2022/382, jež bylo publikováno v Úředním věstníku Evropské unie 24. 7. 2025 a nabylo platnosti 13. 8. 2025.
18. Prováděcí rozhodnutí 2025/1460 skutečně obsahově převzalo části návrhu, na něž upozornil žalovaný, konkrétně je zařadilo do bodů 4-6 recitálu, které znějí následovně.

Vzhledem k tomu, že určitá osoba může v daném okamžiku požívat práv spojených s dočasnou ochranou pouze v jednom členském státě, by členské státy k zajištění toho, aby tato zásada byla respektována, a s cílem zabránit vícenásobným registracím k dočasné ochraně měly zamítnout žádosti o povolení k pobytu podané na základě čl. 8 odst. 1 směrnice 2001/55/ES, pokud je zřejmé, že dotčená osoba již povolení k pobytu na tomto základě získala v jiném členském státě. To by bylo v souladu s rozsudkem Soudního dvora ze dne 27. února 2025 ve věci C-753/23 (5), a zejména s jeho bodem 30.

V souvislosti s aktivací dočasné ochrany podle směrnice 2001/55/ES se členské státy v jednomyslně přijatém prohlášení ze dne 4. března 2022 dohodly, že nebudou uplatňovat článek 11 uvedené směrnice na osoby, které požívají dočasnou ochranu v daném členském státě v souladu s prováděcím rozhodnutím (EU) 2022/382 a které se přemisťují bez povolení na území jiného členského státu, pokud se členské státy na dvoustranném základě nedohodnou jinak.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

S ohledem na tento celkový kontext by nic nemělo být vykládáno tak, že znamená povinnost členského státu vydat povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany osobě, která obdržela povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě.

19. Soud k tomu předně uvádí, že ustanovení recitálu (preamble) unijních předpisů nejsou závazná, citovaná část recitálu nutně nezpochybňuje závěry NSS učiněné v „dubnové“ judikatuře, pokud jde o výklad relevantního práva EU. Avšak i kdyby soud přihlížel k interpretačnímu významu citovaných bodů, není zřejmé, že by se NSS ve své dosavadní rozhodovací praxi mýlil. Z ní totiž neplyne, že by členský stát mohl žalobcovu žádost mechanicky procesně odmítnout jako nepřijatelnou bez toho, aby ji „propustil“ k věcnému posouzení. Naopak je třeba přisvědčit žalobcům, že v takovém případě musí žadateli umožnit, aby v přiměřené lhůtě učinil kroky směřující k ukončení pobytového oprávnění v původním hostitelském státě (k tomu podrobněji níže).
20. Zároveň je zřejmým cílem vložení nových bodů do recitálu prováděcího rozhodnutí zajistit, aby v jednom okamžiku požívaly oprávněné osoby práv spojených s dočasnou ochranou pouze v jednom členském státě, a zabránit tak vícenásobným registracím. Postup předestřený judikaturou NSS přitom není s těmito cíli nutně v rozporu, nevede k vícenásobné registraci (požívání dočasné ochrany ve více státech).

4. Závěr a náklady řízení.

21. Soud shrnuje, že soudní výluka je ve vztahu k důvodům nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. v rozporu s evropským právem a nelze ji aplikovat. Proto soud žalobu projednal a shledal, že je důvodná. Důvod nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. d) citovaného zákona je v rozporu s právem Unie, konkrétně směrnicí o dočasné ochraně a Prováděcím rozhodnutím. Z tohoto důvodu soud podle § 87 odst. 2 věta první s. ř. s. určil, že zásah žalovaného spočívající v tom, že vrátil žalobcům 26.8. 2025 jako nepřijatelné jejich žádosti o udělení dočasné ochrany, byl nezákonný, žalovanému zakázal pokračovat v porušování jejich práv a současně mu přikázal, aby obnovil stav před vrácením žádosti o udělení dočasné ochrany žalobcům.
22. Ohledně dalšího postupu žalovaného soud poukazuje na bod 78 rozsudku NSS č. j. 1 Azs 174/2024-42. Pokud žádost o dočasnou ochranu v České republice bude podána poté, co osoba již v minulosti obdržela pobytové oprávnění v jiném členském státě, avšak tímto oprávněním k okamžiku podání žádosti prokazatelně již nedisponuje, nelze uplatnit institut nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. pro jeho neslučitelnost s právem Unie. Žádost tudíž bude nutné věcně projednat a v případě splnění podmínek pobytové oprávnění vydat.
23. Pokud původní pobytové oprávnění je stále platné a trvá, pak ani v takovém případě nelze uplatnit institut nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. pro jeho neslučitelnost s právem Unie. Žádost tudíž bude nutné věcně projednat. Žalovaný žadatele poučí o nemožnosti čerpání práv plynoucích z dočasné ochrany ve více členských státech současně. Pokud bude žadatel na své žádosti dále trvat s tím, že chce tato práva nově čerpat výlučně v České republice, žalovaný ověří, zda vydáním povolení k pobytu na území České republiky dojde podle práva dotčeného hostitelského státu automaticky k zániku předchozího pobytového oprávnění.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

24. V případě kladného zjištění žalovaný vydá držiteli dočasné ochrany oprávnění k pobytu. V případě negativního zjištění, resp. pokud se nepodaří relevantní právní úpravu v hostitelském členském státě vůbec zjistit, vyzve žalovaný žadatele, aby sám v přiměřené lhůtě učinil kroky k ukončení pobytového oprávnění v hostitelském členském státě. K tomu mu poskytne součinnost.
25. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci měli ve věci plný úspěch, a soud jim proto přiznal plnou náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložili v tomto řízení.
26. Náklady žalobců, sestávající z odměny advokáta ve výši **16 224 Kč** (od soudního poplatku byli žalobci osvobozeni) soud vyčíslil podle vyhlášky 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném ke dni provedení jednotlivých úkonů (tj. ve znění účinném od 1. 1. 2025). Soud v řízení přiznal odměnu za dva úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) citované vyhlášky spočívající v převzetí a přípravě zastoupení a v sepisu žaloby, oceněné dle § 9 odst. 5 ve spojení s § 7 cit. vyhlášky na 4 620 Kč, a připočetl paušální náhradu hotových výdajů za tento úkon podle § 13 odst. 4 ve výši 450 Kč. Nakonec soud při výpočtu odměny za zastoupení advokátem zohlednil i § 12 odst. 4 advokátního tarifu, podle něž při společných úkonech při zastupování dvou nebo více osob náleží advokátovi za každou takto zastupovanou osobu mimosmluvní odměna snížená o 20 %.
27. Žalovaný je povinen nahradit žalobci tyto náklady v přiměřené lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v rámečku Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

Praha 13. října 2025

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.